

ANT MIDDLETON FÉLELEMBUBORÉK

**ZABOLÁZD MEG A FÉLELMET,
ÉS LÉPJ TÚL A HATÁRAIDON**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

Feleségemnek és gyerekeimnek, akik mindig melletttem
voltak: Emilie-nek, Shylának, Gabrielnek, Priseisnek
és Blighnak. Ti adtatok erőt, hogy mindig a legjobbat
hozzam ki magamból és sikerre törjek mindenben.
Ti vagytok a mindeneim. Erről sosem feledkezem meg.

TARTALOM

ELŐHANG	9
1. FEJEZET A LELKEM MEGZABOLÁZÁSA Húsz évvel később	13
2. FEJEZET HOGYAN ZABOLÁZZUK MEG A FÉLELMET?	39
3. FEJEZET ÚT A CSOMOLUNGMÁRA	63
4. FEJEZET A ZSUGORÍTÓ VARÁZSITAL	97
5. FEJEZET A NYÚLÁNK MÉHÉSZ NYOMÁBAN	133
6. FEJEZET FÉLELEM A SZENVEDÉSTŐL	149
7. FEJEZET A JÉGESÉS	163
8. FEJEZET FÉLELEM A KUDARCTÓL	181

9. FEJEZET	
A HALÁLT MÁSOK HOZZÁK	201
10. FEJEZET	
FÉLELEM A KONFLIKTUSTÓL	223
11. FEJEZET	
A SZIKLÁK KIRÁLYÁNAK LEGYŐZÉSE	241
12. FEJEZET	
MINDENKI TITKOLT FÉLELME	263
13. FEJEZET	
A KIRÁLY BOSSZÚJA	281
14. FEJEZET	
A FÉLELEM ELLENTÉTE	297
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS	319

ELŐHANG

TÍZEN VOLTUNK ODAFENT, libasorban haladtunk egy keskeny, sziklás, jeges ösvényen. Nehezen lehetett haladni a meredek kaptatón. Hajnalban keltünk, kibújtunk a hálósákjainkból, hátunkra szíjazzuk súlyos túrazsákjainkat; éhesek, szomjasak és fáradtak voltunk. A lábujjaink sajogtak, a kezünk elgémberedett. A fagyos levegőtől kiszáradt a szánk. Még soha nem jártam ilyen magasan. A mászás félig-meddig kúszás volt: a bokánk meghajlott, kezünkkel kapaszkodtunk mindenbe, ami úgy tűnt, hogy megtartja a súlyunkat. Nem maradt sok időnk körülnézni, és élvezni a kilátást, de minden felfelé vetett pillantással éreztem, hogy a világ egyre kékebb és nagyobb lesz körülöttünk, ahogy az ég óriási kupolává nő. Karunk, lábunk és tüdőnk minden moccnásával egyre jobban magunk mögött hagytuk mindennapjainkat és egyre feljebb araszoltunk az ég felé. Ritka és nyugtalanító érzés volt.

Minél feljebb másztunk a hegy híres piramiscsúcsa felé, az ösvény annál keskenyebb lett, és annál lassabban haladtunk. Már senki sem beszélt. Elmaradtak a haveri ugratások, vagy az elvakkantott biztatások, csak a nyögések, a zihálás és a teljes koncentráció csendje maradt. Ahogy felfelé törtettem, folyton emlékeztetnem kellett magam arra, hogy hegymászó hősöm, Edmund Hillary nyomdokain járunk, aki egykor átjutott ezeken a gleccservölgyeken, amiket az itteniek „teknő”-nek neveznek és hogy több mint hat évtizede mászta meg ezeket a jeges szirteket. Messze a madarak birodalma felett voltunk, és mintha már az istenek birodalmába hatoltunk volna be, ahol az ő szabályaik érvényesültek. Igyekeztem nem a magasságra

vagy a veszélyekre gondolni, bár a félelem feszítő rosszullétként ülte meg a gyomromat. Kezdett komolyra fordulni az ügy. Elég néhány lépés jobbra, és lezuhansz a hegyről. Halott vagy.

Reccsenés. Kiáltás.

– A francba!

Ágyúgolyó nagyságú szikladarab süvített el az arcom előtt, úgy egy centivel kerülve el az állkapcsomat. Olyan közel repült el mellettem, hogy éreztem fagyos, fémes szagát. Félreugrottam, megcsúsztam az ösvényen, és majdnem követtem a követ lefelé. A fejem felett egy barna bakancs próbált kaparva fogást találni a havas kavicsokon. Lenéztem, és láttam, hogy a sziklát elnyeli a mélység, ahogy csattogva, visszhangot verve pattog lefelé a hegyoldalon. Jeges szél ostromolta a nyakam és az arcom.

– Jól vagy? – kiabáltam fel.

A fölöttem haladó srác úgy kapaszkodott a kövekbe, mintha földrengés lenne. Az arca sápadt volt, a válla megrogyott és meredten bámult maga elé.

– Ja – felelte. Majd valamivel magabiztosabban: – Igen, jól, haver.

Figyeltem, ahogy összeszedi magát, igyekszik úrrá lenni rettegésén. Megfordult, hogy továbbmenjen.

– Szuper.

Ismét felemelte a lábát, és próbált biztonságosabb kapaszkodót találni. Azután megállt, bakancsa a levegőben lebegett. Kicserepedett ajkán át élesen beszívta a levegőt, amely kisvártatva gőzölgve gomolygott elő.

– Lemegyek – mondta. – Ez... ööö... Én... ööö...

Gondoltam, hogy nem fog menni neki. Kapkodva zihált, úgy nézegetett körbe-körbe, mintha láthatatlan, zümmögő démonok vennék körül.

– Csak ne kapkodj! – kiabáltam fel.

Ahogy elindult mellettem, testemet a fagyos meredélynek nyomtam. A félelme fertőző volt. Annyira szerettem volna vele tartani. Odalent biztonságos volt. Tea, keksz és menedékhely várt. Mi a faszt csináltam itt? Mi értelme volt ennek? Mit akartam elérni ezzel? A hegynek nem tetszett, hogy bolhaként csimpszkodunk belé, ezt tökéletesen tisztán a tudomásunkra hozta. Egyesével próbált meg lerázni minket. Ki voltam én, hogy azt hittem, felvehetem vele a harcot? Ki voltam én, hogy azt hittem, sikert arathatok ott, ahol maga Hillary járt és küzdött? Honnan tudhatom, hogy hova tegyem a lábam? Az előttem haladó srác is egy olyan sziklára lépett, amely úgy festett, mintha már ezer éve lenne ott, de majdnem lezuhant a hegyről, és akkor engem is magával sodort volna.

– Mit csinálsz, Midsy? – kérdezte ekkor egy dühös hang lentről. – Mozdulj már!

Így vagy úgy, de döntenem kellett. El kellett határoznom magam. Fel? Vagy le?

Fel.

Ismét mászóhelyzetbe manővereztem magam. Abban a pillanatban, hogy a testem követte elmém utasításait, valami hihetetlen történt. Az egész hegy átalakult. Már nem próbált lerázni többé, hanem maga felé húzott. A sziklák nem azért kerültek oda, hogy becsapjanak, hanem azért, hogy segítsenek. Amikor meglazultak a hegyoldalban, és kiszakadtak belőle, nem a hegy próbált megölni, hanem ezzel azt mondta, hova ne tegyem a lábamat. Ezek a jeges szurdokok nem halálos csúszdák voltak, hanem létrák. Lám, milyen szép is idefent! Soha nem láttam még ehhez foghatót. Soha nem éreztem még ilyet, mint akkor ott. Meg fogom csinálni. Megküzdök a félelemmel. És arra használom, hogy tápláljon. Feljutok oda, a világ tetejére, az istenek trónjára. És meghódítom a mennyet.

1. FEJEZET

A LELKEM MEGZABOLÁZÁSA

Húsz évvel később

– TŰZET?

– Kösz, haver.

Néhányszor gyorsan, finoman beleszívtam a szivaromba, és hallottam, ahogy az ujjaim között sercegve életre kel. A torokomat kaparó füst sűrű és sima volt, már-már fűszeres. Nagyobbat szippantottam a szivarba, és izzó végére sandítottam. Az ízéből érezte az ember, hogy drága. De tényleg megért négy-száz fontot ez a szivar? Mitől ért meg úgy öt fontot egy szippantás? Még jobban hátradőltem a bőr klubfotelben, és újra beleszívtam a szivarba, ezúttal kiélvezve az élményt: hagytam, hogy a füst fokozatosan csusszanjon ki a számom és selymes szalagokban fonja körül az arcomat. Mielőtt szétoszlott volna, belekortyoltam a ritka házasítatlan malátawhiskybe, amelyre szintén új ügyvéd barátom, Ivan hívott meg, ezúttal a barátnak mondható hatvan fontért – centenként.

– Szóval, élvezed az új életedet? – kérdezte tőlem Ivan, és az akcentusa ugyanolyan kristályos volt, mint a kezemben tartott pohár.

Fanyar arckifejezése elárulta, hogy igazából nem vár választ. Végül is, nem nyilvánvaló, hogy mit mondanék? Kifelé látszólag az új életem ragyogóan alakult. Viszontláthattam az arcomat a plakátokon, a legutóbbi tévéműsoromat, a *Mutinyt* (*Lázadás*), a nézők milliói láthatták és a kritikusok jól fogad-

ták. És ha ez nem lett volna elég, éppen egy telt házaskor turné közepén jártam az Egyesült Királyságban. Minden este más városban léptem fel, hogy pár órát a színpadon töltve rajongók ezreivel beszélgessek kedvenc pillanataimról, nemcsak a *Lázadás*ról, hanem az *SAS: Who Dares Wins* (SAS: Aki mer, az nyer) két évadáról is. Utána pedig egy sötétített üvegű fekete Mercedes repít majd el egy ötszallagos szállodába, ahol jéghideg sör és huszonnégy órás szobaszerviz vár.

Most meg egy sztárüggyvéd hívott meg iddogálni és vacsorázni a világ egyik legexkluzívabb és legtitokzatosabb zártkörű klubjába. Ha még valaki nem hallott a Hertford Street 5.-ről, az azért van, mert a tulajdonosok így szeretik. Ha elsétál előtte az ember, észre sem veszi, hogy ott áll a klub. A Mayfair negyedben, a Shepherd Market sűrűn húzódo utcáinak rengetegében bújik meg, a fővárosnak abban a szegletében, amely régebben a felső osztályok kicsapongásairól és botrányairól volt híres, de mára fényesre suvikszolt, pedáns, képeslapra kívánczó városrész lett belőle – leszámítva egy-két pirosan világító emeleti ablakot. A földszintről behallatszott az éjszakai lokálból, a Loulou'sból kiszűrődő zene halk basszusa. A szomszédos étteremben a londoni felső tízezer csinos pofikái tömték magukba a szicíliai garnélát vagy a brokkolis kacsát, lábuknál kisuvikszolt és megnyírt kutyuskáikkal. Idejöttek péntek esténként iszogatni mind Nagy-Britannia, mind Hollywood milliárdosai, moguljai és arisztokratái. És ma este én is köztük voltam.

– Jól gondolom, hogy élvezed? – kérdezte ismét Ivan.

– Mi van? – kérdeztem.

– Minden rendben, Ant? Lélekben nem vagy itt.

– Ó, sajnálom, cimbora – mosolyogtam rá. – Igen, nem rossz. Minden oké. Kezdem megszokni.

Ivan az elitez tartozott. Illett ehhez a helyhez: kecsesen siklott a pazar mintázatú szőnyegekben, könnyedén libbent el a súlyos, aranyozott keretű festmények mellett. A helyzet úgy állt, hogy kék hajszálcásos Turnbull & Asser öltönyében, széles, elegánsan meglazított halványsárga nyakkendőjével, hátrafésült hajával bárhol beleillett volna a pénzvilágba – legyen az London, Szingapúr, Frankfurt vagy Dubaj.

– Hát, igen, el tudom képzelni – mondta. – Igencsak másféle élmény lehet itt bulizni, mint régen a moslékolóban.

– A moslékolóban?

– Ez a neve, nem? – Meglöttyögtette poharában az aranyló folyadékot, és szórakozottan figyelte, ahogy a fény a felszínén táncol. – A katonaságnál. Ahol ettetek. A moslékoló. Így hívjátok, nem? Ezt mindig is furcsának találtam.

– Miért lenne furcsa?

– Hát, mert gondolom, ez egy vicc. Irónia. Katonahumor. – Felemelte a tekintetét. – Hiszen, tudod, *ott* moslékot szolgálnak fel. Pedig az ember azt hinné, hogy nem.

Kettőnk között egy kis mahagóniasztal állt, rajta nehéz, levél alakú öntöttvas hamutartó. A szivaromat a széléhez ütögettem, és gondolatban felkaptam. Jó nagy volt. Súlyos.

– Igazából kantinnak hívjuk – válaszoltam. – A szó a franciából került át az angolba. A *cantine*-ből jön, ami eredetileg borkimérést jelentett. És moslékolónak sem azért hívjuk, mert olyan...

– Ó, hát ezért! – mondta nevetve. – Hát persze. Persze, tudhattam volna. Igen, igen, milyen ostoba is vagyok. Francia eredet, hát persze. – Félig-meddig rám kacsintott. – Mellesleg lenyűgöző volt a próbálkozásod a francia kiejtéssel, Ant. Egy pillanatra ismét úgy éreztem magam, mintha ismét Saint-Tropez kikötőjében lennék.

Igen, az a hamutartó nyomhatott vagy három-négy kilót. Talán többet is. Komoly kárt lehetett volna vele okozni. Betörni vele egy ajtót. Vagy, mondjuk, betörni vele valakinek a fejét. Könnyedén. Én az alsó szélét használnám. A tál köré fonnám az ujjaimat, rendesen rámarkolnék, azután bokszerként ütnék vele. Mehetne a *tasli*.

– Történetesen Franciaországban nőttem fel – jegyeztem meg.

– Franciaországban? Nem gondoltam volna! Merre?

– Szóval folyékonyan beszélek franciául.

– Hát, ez szép! – emelte fel a poharát. – Egészségedre! Amúgy meg nagyon remélem, hogy megegyezhetünk az áprilisi céges rendezvényről. Első osztályon utaztatnánk. Igazi hangulatjavító lenne a vállalatnak, ha eljönnél és beszélnél a bandával, még akkor is, ha nincsenek olyan fizikai állapotban, mint azok, akikhez szoktál. Bár, ha már erről van szó, azért az irodában akad pár haver és havernő, akik iszonyatosan jó formában vannak – szinte lehetetlen őket kirobbantani az edzőteremből ebédidőben. De ahogy öregszel, úgy lesz egyre nehezebb, nem igaz? Úgy tippem, karrierednek ez az új szakasza kapóra jött neked. Még ha hiányzik is a katonaélet, amikor olyan korú lesz az ember, mint te most, akkor... mármint persze tisztán látszik, hogy kirobbanó formában vagy. Én is igyekszem viszonylag karbantartani magam. Na, de a válogatási folyamat. A Special Air Service-nél, vagyis az SAS-nél. Korunkbeliek is csinálják? Negyvenesek?

– Ivan, haver, én harminchét éves vagyok – mondtam.

– Persze hogy annyi vagy. Nagyon sajnálom. Nem arra akartam célozni... Persze hogy te még most is átmennél a válogatáson. Átröppennél rajta. Elég csak megnézni a tévéműsoraidat...

Csak úgy ömlöttek belőle a szavak.

– Ivan, haver, minden tök oké – nevettem fel. – Felejsd már el! Kibaszott negyvenesek! Na, viccesek vagytok!

Amikor ismét ellazult, elkezdett mesélni az edzésprogramjáról. Este hat után már nem evett szénhidrátot, hetente háromszor háromnegyed órát edzett az otthoni edzőtermében Samson nevezetű személyi edzőjével. Miközben hallgattam, és a szivart szívtam, azon kezdtem tűnődni, mi történne, ha a klubban kitörne egy verekedés? Mi lenne, ha az ISIS ránk törné az ajtót? Egy magányos fegyveres vagy egy bombamellényes alak? Mit tenne Ivan? Hogyan reagálna az a pincér? Rádobná magát, mint egy rögbis? A lábára vetődne? Vagy beszarna, és beugrana az asztal alá? Végignéztem a körülöttem lévőkön. A szintiszta pánik kerítené őket hatalmába. Mindegyiküket.

Én tudom, mit tennék. Bevetődnék abba a sarokba, azután mögé kerülnék, és megpróbálnám lefegyverezni. Fegyverként a hamutartót használnám. Rendesen odasóznék velem. Valahova a kibaszott arca tájékára. Csatt! Bezúznám a járomcsontját, azután jönne egy visszakezes ütés, amivel feltolnám az állát az orráig. Istenem, de szeretném, ha kitörne itt egy bunyó. A sarokban az a csokornyakkendős öreg főszer csak megfordulna, hogy lefejelje azt a hájas pasast, akinek rózsaszín kendő kändikált ki a felső zsebéből – egyenesen a két szeme között, amitől a pöcs a tűzbe zuhanna. Az a lila ruhás nő pedig rendesen állcsúcson kenné a terroristát, az ujján viselt óriási drágakőtől szétnyílna a támadó orra. Egy túsarkú cipős, alacsonyabb rangú királyi sarj lerúgná azt a vén herceget a lépcsőn. Igen. Igen! Mibe kerülne egy ilyen helyet felforgatni? Jó pénzt fizetnék azért, hogy lássam.

– A sikerre! – mondta Ivan. Hirtelen visszakerültem a testembe. A helyiség azonnal visszarendeződött csendes, békés, mormogó beszélgetés megtöltötte állapotába. Nem fröccsent

vér a falakra, sem emberi skalp nem hevert a szőnyegen. A lépcsőkön nyoma sem látszott erőszaknak. Már nem kucorogtam a tízezer fontos szőnyegen, arra készülve, hogy kiloccsantsam egy terrorista agyát.

– A sikerre! – válaszoltam.

Felemeltem a poharat, és fenéig kiittam.

SIKER. EZ LETT VOLNA AZ? Meleg szobák és drága vacsorák? Csevegés sztárüggyvédekkel a személyes edzettségről és kövér csekkekről vállalati rendezvények esetén? Egy órával később, ahogy a Green Park-i metrómegállóhoz tartottam, kocsmák, művészeti galériák előtt elsétálva, miközben sötét sziluettű alakok siettek el mellettem a nedves járdán, tünődő hangulat lett rajtam úrrá. Amikor 2011-ben otthagytam a Különleges Erőket, fogalmam sem volt róla, mihez kezdek az életemmel. Ugyan mit érhetek el, ami jobb lesz annál, mint hogy egy rázós letartóztatásokra szakosodott csapatot vezetek különböző, kitelen háborús zónákban két szörnyen félelmetes és erőszakos turnusban? Mint arra hamar rájöttem, Chelmsfordban élni nem ugyanolyan, mint Helmand tartományban. Nehezen illeszkedtem vissza, végül pedig megütöttem egy rendőrt, amiért börtönbe kerültem. A legegyszerűbb dolog, amit tehettem volna a mélypontra érve, ha betársulok haverjaim és társaim bűnbandáiba. Nem mintha nem próbáltak volna meg állhatatosan és többször is beszervezni. Tudtam, hogy olyasvalaki, akinek olyan a múltja, mint nekem, hatalmas értékkel bír az efféle szervezeteknek – és szép summát kapnék tőlük. Bizonyára gazdagabb lettem volna, mint most. És akkor az izgalomról még nem is szóltam. Mert bizony lett volna benne részem, nem kétséges.

Amikor odaértem a White Horse Road sötét, keskeny átjárójához, egy fiatal pár sétált felém. A lány sápadt arcát anorákja kapucnija keretezte. Jó alaposan megbámult, amikor meglátott. Meggörnyesztettem a vállamat, és a föld felé fordítottam a pillantásomat. Kérlek, ne kérj most egy szelfit! Most ne! Amikor biztonságos távolságra kerültem, elindultam az úttest felé, hogy átmenjek, és megálltam a járdán. A Piccadilly általában forgalmas sávjain most ritka nyugalom honolt. Balra, majd jobbra néztem. Két emeletes busz közeledett mindkét irányból, mögöttük pedig taxik és furgonok sora. Vártam. Aztán vártam még tovább, hogy még közelebb kerüljenek. Az utolsó pillanatban, amikor már majdnem elsüvítettek az orrom előtt, kirohantam az útra, kikerültem előbb az egyiket, majd a másikat, és éreztem, hogy a benzingőz ott gomolyog körülöttem, ahogy átlejtetem közöttük.

Túlságosan is tisztában voltam azzal, hogy miért végezte olyan sok egykori, a Különleges Erőknél szolgáló operátor az utcán, traumatizáltan, valamilyen szer rabjaként vagy egy bünszervezetnek melózva. Mert a civil életben elért sikerből hiányzik valami, amire sóvárogva vágytunk. És ettől nem foszthat meg minket senki. Ott marad velünk egész életünkben. És ez nem is a katonai kiképzés hibája. Nem hibáztathatjuk érte. A helyzet az, hogy mi egyszerűen ilyenek vagyunk. Mi a penge élén létezünk. Ha az egyik irányba indulunk, hősnek, a nép és a nemzet védelmezőjének fognak hívni. Ha viszont akár egy kicsit is a másik irányba tartunk, börtönbe kerülünk és ugyanannak a népnek és nemzetnek az ellensége leszünk. Nem a Különleges Erőkbe bejuttató szélsőséges kiképzési formák követelményei az *okai* annak, hogy ilyen emberek vagyunk. Az csak azzal gazdálkodik, ami már amúgy is ott van, csak tovább csiszolja, kicsalogatja, és megtanít minket arra, hogyan uraljuk.

A gond az, hogy ez a tulajdonság egyszerűen nem párolog el, ha az ember kilép az SAS-ből, vagy az én esetemben az SBS-ből. Az még mindig ott marad. A vérünkben. Az ábrándjaikban. Benne van a járásunkban. Abban, ahogy a tekintetünk végigpásztázza a szobát, amint belépünk, ahogy a be- és kijutási pontokat, a fedezékeket és az esetleges támadókat keressük.

És így megyünk át az úttesten is. Feltűnt, hogy az elmúlt néhány hétben egyre gyakrabban csinálom. Ha Londonban, vagy Chelmsford centrumának egyik forgalmas utcáján járva azt látnám, hogy egy gyalogos villogó zöldnél megy át a zebrán, nem futnék, hogy még elérjem a lámpát, mint mindenki más. Lassítanék. Megvárnám, amíg a forgalom ismét gyorsan hömpölyögni kezd, és csak utána mennék át az úton. A feleségem, Emilie jelenlétében soha nem tenném, a srácaim előtt pedig végképp nem. Hogy őszinte legyek, csak félig voltam tudatában annak, hogy ezt művelem. Nem igazán tudtam megmagyarázni, azon kívül, hogy erre a pengeélre vágytam, ezt a pengeélt keresném mindenhol – a veszély röpke pillanatát, amitől vadul dobogni kezd a szívem és a lelkem életre kel. A veszélytől, az izgalomtól, a félelemtől. Folyton lehetőségeket kerestem, hogy hajtsam, teszteljem magam és egy kis adag kockázatot adagoljak amúgy túlságosan is biztonságos napjaimhoz.

Erről volt hát szó. Ezért váltott ki Ivan egy csomó furcsa és kellemetlen érzelmet, amelyek bugyogva törtek a felszínre a mélyből, amikor azt kérdezte, hogy élvezem-e azt, amit az „új életemnek” hívott. Természetesen élveztem a külsőségeit. Ki ne élvezné? Remek érzés volt ilyen sok mindent elérni a populáris kultúrában, ahova néhány évvel ezelőtt még nem is álmodtam volna, hogy bevezethetek. Tagadhatatlanul sikeres lettem. De ez nem az én szám íze szerinti siker volt. Úgy éreztem, mint ha valahogy elveszíteném önmagam. És a gondot az jelen-